

לבחור בחיים

עינת בלוך

חלק א'
"אגוזיני ואגוזינית"

”אגוזיני ואגוזינית” קראנו להם, על שם הספר ”תנחש כמה אני אוהב אותך” של סם מקברטני, והאמת שעד אותו יום שישי לא באמת הצלחנו לנחש עד כמה...

מזג האויר היה סוער וגשום כפי שמצופה מסוף דצמבר. אני זוכרת שבדרך לבדיקה אהבתי את אותו הגשם, כמו שאהבתי כל דבר שהיה סביבי מאז שקיבלנו את ההודעה שסוף סוף אחרי כ”כ הרבה שנים של טיפולי פוריות אנחנו בהריון. האושר היה כפול – תאומים, בן ובת... זו היתה אמורה להיות בדיקה שגרתית, כמו עשרות הבדיקות שעשינו לפני ונמצאו תקינות ואף טובות מהרגיל. לא היה אפילו תור כשהגענו למרפאה, והרגשתי שוב כמה ברת מזל אני. חודשים חיכינו לבדיקה הזאת, לראות אותם, לשמוע את דפיקות ליבם ולנסות לראות למי הם דומים... כמובן שהיינו אצל רופאה מומחית לסקירת מערכות של תאומים עם אמצעים טכנולוגים מתקדמים שבהם יכולנו לראות את פניהם בתלת מימד. דמעות של התרגשות היו בעיני. הנה הם, ילדיי... הכל הלך חלק, היא בדקה את הגפיים, והקיפי ראש, ואת חדרי הלב... והיא מסבירה ומסבירה... ופתאום שתיקה. אני מתחילה להרגיש שמשוה לא בסדר, היא לא מיישרה אלי את מבטה. היא מעבירה את מכשיר האולטראסונד על בטני שוב ושוב כלא מאמינה. לאחר דק’ ארוכות של שתיקה והתבוננות במסך, היא מתפנה אלינו ואומרת – ”תראו, תאום B נראה מצויין” אני מצליחה להכניס קצת אוויר לראותי, ”אבל תאום A...” אני נחנקת, שוב דמעות עולות בעיני הפעם של חרדה משתקת... ”הכל נראה אצלה טוב, חוץ מ...” היא משתהה, מחפשת את המילים המתאימות... ”תראו, פה אמורה להיות מחיצה שצריכה לחלק את האזור הזה של המוח” היא מצביעה על המסך ומראה לנו את מוחם של הילדים ומשווה ביניהם. קו אחד, זה כל ההבדל... רק קו אחד...

אני מנסה להתעשת על עצמי, אך לשווא, הרגשות והמחשבות מתערבבות להם יחדיו. אני מנסה לעצור את הדמעות ולשאול את השאלות הנכונות לפני שאזרק אל הלא נודע. מה זה אומר? איך זה ישפיע עליה? אולי היא עדין לא פיתחה אותה? ילדה שלי... ילדה יפה שלי....

אבל גם לרופאה אין כ"כ תשובות, אני שומעת את קולה מהדהד למרחוק, אבל אני לא מצליחה להבין את מה שהיא אומרת, לא למדתי את שפת הרופאים.... הבנתי, היא מתחמקת, לא עונה על שאלותינו. "על מה אחראית המחיצה הזאת במוח?" אני מתעקשת.

"תראו, אני לא כ"כ מתמצאת בתחום הזה..." היא שוב מתחמקת... "אני ממליצה לכם לפנות לפרופסור מלינגר גוסטבו, הוא בין המומחים הגדולים בעולם למוח עוברים. בואו, אני אתן לכם את המספר ואת כל הממציאים של הבדיקה" היא ממהרת לשולחנה ושוקעת בכתיבה. החדר מסתובב סביבי, אני בקושי מצליחה להתיישב על המיטה, מנסה לנגב את בטני מהג'ל השקוף של הבדיקה בתוספת מים מלוחים הניגרים מעיני.

אני מתבוננת בה כותבת, וכותבת... כ"כ הרבה מילים, סתורות, מפחידות, לא מובנות... אני מנסה לשכנע את עצמי שזה כלום, היא בטח לא מבינה דבר. ופתאום היא אומרת "תפנו אל פרופ' מלינגר, סיכויים גדולים שימליצו במקרה כמו שלכם על הפלה"

"הפלה?? איך בכלל מבצעים הפלה בהריון תאומים???" אני שואלת ומזועזעת ממי ששאלה את זה... "בהריון תאומים הפלה מבוצעת בשבוע 35, מזריקים חומר שעוצר את הלב של העובר ומיד מילדים אותם" אני מניחה את ידי על הבטן התחתונה, שם היא נמצאת, ילדה אהובה שלי...

יצאתי מהמרפאה ברגליים כבדות, מזג האוויר הסגרירי והקודר היה תפאורה מושלמת. בכוחותינו האחרונים הצלחתנו להגיע לאוטו, התיישבנו שותקים ודוממים, המומים ומוכי כאב. כל אחד מסוגר בתוך עצמו. ואז ללא שליטה פרצנו בבכי תמרורים על ביתנו הקטנה.

חלק ב' מוח

”מוח - נצפה חיבור בין החדרים הליטראליים באזור הקדמי והאמצעי...”

את הלילה שבין מוצאי שבת ליום ראשון עשינו בחקירה על אותה חוות דעת שנכתבה לנו. לא העלנו בחכתנו דבר. אפילו לא רמז. תעלומה מסתורית ולא פתורה. לפתע גם לד"ר גוגל לא היה מילים עבורנו. נשאר לנו רק להתפלל ולחכות לחוות דעת של מומחה...

”מצטערת, פרופ' מלינגר לא נמצא בארץ הוא יגיע רק עוד עשרה ימים, ולצערי אין לנו תורים עד לעוד חודשיים” ענתה לי המזכירה שלו...

חודשיים??? חודשיים של חוסר וודאות? תחושה של ייאוש מילאה אותי שוב... עוד פעם נעלמתי לתוך עצמי...
”הלו? הלו? את עדין על הקו?” היא שואלת אותי.

וברגע הזה החלטתי, אין מקום לרחמים העצמיים האלה יותר. אסור לי לתת לזה להשתלט עלי, מפה, אני זו שבוחרת.

”כן, אני כאן. אין לי זמן לחכות עוד חודשיים. איך אני יכולה לפגוש אותך לפני?”

התשובה היתה ברורה... ללכת אליו למרפאה הפרטית שלו ולשלם 4000 ₪ ...

היא בקשה ממני שאכתיב לה את חוות הדעת של הרופאה כדי שבכ"מ היא תעביר לו את החומר. והבטיחה שתיצור איתי קשר אם יתפנה תור בקרוב.

היה לי ברור שאני לא הולכת אליו באופן פרטי, התשלום היה נשמע לי מופרך... התחלתי לחפש בינתיים מומחים אחרים באינטרנט. ובראשי המחשבה – מה שיהיה, יהיה לטובה.

טלפון מצלצל...

”שלום, עינת?, זו המזכירה של פרופ' מלינגר, דיברנו לפני שעתיים. פרופ' מלינגר רוצה לראות אתכם ביום ראשון כשהוא חוזר בשעה 9:00 בבוקר”

לרגע נשמתי לרווחה, יש לי תור אצל המומחה הכי גדול בארץ, סוף סוף יהיו לי תשובות. אבל אותה שמחה פינתה מהר מאוד את מקומה לטובת הפחד. מה יש לבת שלי שהוא רוצה לראות אותנו בכזו דחיפות? עשרה ימים. זה כל מה שהיה לנו. עשרה ימים של ספק שהבשילו לידי החלטה, יהיה מה שיהיה, אנו לא מוותרים על הילדה הזאת, על המתנה היקרה הזאת שקיבלנו אחרי כ”כ הרבה שנים. איננו מסכנים את הילדים או אותי. מה שצריך לקרות יקרה. ואם ח”ו נקבל ילדה חולה כנראה שלא סתם נבחרנו לגדל אותה ויש בנו את הכוחות לגדל אותה ולאהוב אותה כפי שהיא.

ההחלטה לספר את סיפורנו לכולם התקבלה משתי סיבות, הראשונה כי הרגשנו שאנחנו זקוקים לכמה שיותר תפילות. והשניה כי העדפנו לא לבזבז את האנרגיה בלהסתיר את הכאב ואת הפחד אלא לשתף, לפרוק ולהיתמך באחרים ברגעים הקשיים שלבטח עוד יבואו...

חלק ג'
פרופ' מלינגר

מסדרון ארוך מלא בכיסאות ברזל קרים, זהו חדר ההמתנה לפרופ' מלינגר בביה"ח וולפסון. אף נפש חיה לא היתה שם, אנחנו ראשונים בתור. הפעם אינני מרגישה ברת מזל. שוהם דופק בדלת, אך ליבי דופק חזק יותר ממנו.

"כן, היכנסו" נשמעת הקריאה שפותחת איתה את הדלת ואת כל רגשות הפחד וחוסר הוודאות שבי. אנחנו נכנסים לתוך חדר גדול שוילון ארוך מחלק אותו לשתיים, בפנים מאירות מקבל אותנו פרופ' מלינגר "ברוכים הבאים" הוא אומר, וישר פונה לעניינים, "בואו, תמלאו את הטופס הזה ונתחיל בבדיקה" אני עוברת על המסמך, וממלאה אותו כרובוט... הריון ראשון, טיפולי IVF, תאומים... "בואו" הוא אומר ומסיט את הוילון. מיטה ארוכה שסביבה מכשור רפואי מסיבי ואת הקירות מעטרים שתי פלזמות ענקיות.

גופי הופך למרושל וכבד, הרגליים רועדות ואני נושאת תפילה אחרונה בליבי שמהו השתנה בעשרת הימים האחרונים, שהקו הקטן הזה במוחה של ילדתי נוצר כפי שדמיינתי בראשי שוב ושוב... הוא שופך כמות נדיבה של ג'ל עליהם, והם בתגובה בועטים בחוזקה. אני נושמת עמוק, מנסה להרגיע אותם ואותי. לידו עומד המתמחה שלו והוא מתחיל בבדיקה, אני רואה את עיניו נפערות כלא מאמינות. "מה זה? אני לא מבין..." הוא ממלמל לעצמו

אני לוחצת את ידו של שוהם חזק יותר, בקושי מצליחה להכניס אוויר לראותי. "יש פה בלאגן אצלך בבטן..." הוא ממשיך להעביר את מכשיר האולטראסונד לאורך הבטן שוב. "זה לא אמור להראות ככה בהריון תאומים?" אני מצליחה לקחת נשימה ושואלת. הוא פורץ בצחוק, "תאומים?! לא אמרתם שיש פה תאומים, זה לא נראה שיש לך שתי ילדים בבטן" גם אני צוחקת, הצחוק משחרר טיפה את הלחץ...

למעלה משעה וחצי שמרגישה כמו נצח נמשכת הבדיקה. הוא עבר על כל איבר ואיבר של כל אחד מהם, בודק ביסודיות מעמיקה כל פרט. במשך כל אותו הזמן הוא מבקש מהמזכירה שלו להזמין עוד ועוד רופאים שיבואו לראות את התופעה הנדירה הזאת. החדר מתמלא ברופאים, ובאופן לא צפוי תחושה של ביטחון יורדת עלי... הבדיקה המתישה הזאת נגמרת, כולם עוברים לצד השני של החדר ולכמה רגעים יש לנו קצת פרטיות. בצד השני הרעש מתגבר מוויכוחיהם של הרופאים אודות הממצאים שהועלו אך לאוזני הם נשמעים כמו מוזיקת רקע צורמנית ובלתי נסבלת.

אני שומעת היטב את המתרחש מאחורי הוילון, פרופ' מלינגר מתקשר לעמיתיו מרחבי העולם ומעלה אותם לשיחת ועידה להתייעצות, הרופאים סביבו מחפשים מאמרים באינטרנט ופותרים ספרי רפואה רבים. אנו מחזיקים ידיים רגע לפני שאנחנו חוצים את קו השפיות, מכינים את עצמנו לגזר הדין ומבטיחים במבט אחד שיהיה בסדר.

הסטתי את הוילון והוכיתי תדהמה. החדר הגדול התקשה להכיל כ"כ הרבה רופאים, כ"כ הרבה המולה... בקושי ששמעתי את מילותיה של הרופאה שביקשה מאיתנו לצאת מהחדר כדי שיכולו לגבש חוות דעת מקצועית. מעולם לא ראיתי רופאים ללא תשובות, תמיד הם נתפסו בעיניי כיודעי כל. 'עוד לא יצאת, וכבר את מסובבת את כולם...' אני לוחשת לה בשקט ומחייכת. המסדרון שהיה ריק כשהגענו היה מלא עד אפס מקום. נשים בהריון יושבות על כסאות הברזל ובעליהם שנאלצו לעמוד או לשבת על הריצפה הסתכלו עלינו במבט כועס.

אחת מהנשים סיננה לעברנו "כ"כ הרבה זמן אנחנו מחכים! זה לא בסדר!" חייכתי אליה ואמרתי "הייתי שמחה להתחלף איתך עכשיו". על פניה ראיתי שהיא מצטערת. היא לא הגיעה לפה כדי לבקש מפרופ' מלינגר חתימה ותמונה, וגם לה יש סיפור מלחיץ, מפחיד וכואב... כמו כולנו פה בחדר.

התנצלנו בפני כולם שנגזל מהם זמן יקר בגללנו, הסברנו להם שהילדה שלנו היא מקרה נדיר ושביקשו מאיתנו לצאת החוצה כי גם לפרופ' הגדול אין תמיד תשובות...

שוהם היה חובש הכיפה היחיד בחדר, אבל לרגע היה נדמה שאחרי כל חיזוקי האמונה שקיבלנו מאותם אנשים כולם שם לבשו שטריומלים ושביס דמיוניים. "תתפללו, והכל יהיה בסדר..." אמרו לנו הזוג שלילדתם ציסטות במוח, ועוד זוגות שחזרו ואמרו "הכל יהיה בסדר בעז"ה" ושאת סיפורם כבר אינני זוכרת...

כעבור 20 דק' של שיתופים וחיזוקים הדדים שרק בישראל אפשר למצוא, נקראנו להיכנס לקבלת גזר הדין. עשרות רופאים צפו בנו, ופרופ' מלינגר פתח ואמר:

"בארבעים שנות עבודתי במקצוע ראיתי רק 5 מקרים כמו שלכם. עד כה האנושות גילתה רק 10% מתפקודי המוח, ולכן איננו יכולים להגיד לכם בוודאות מה תפקידה של מחיצה זו שחסרה לביתכם"

'רק אלוהים יודע...' השתעשעתי במחשבה הזאת והרגשתי בטוחה.

"אין כמעט מחקרים בנושא. וזאת בגלל שמספר המקרים בעולם שבהם אובחנו עוברים ללא מחיצה הופסק הריונם, או שנולדו אנשים ללא מחיצה אבל איננו יודעים על קיומם..." הוא נעצר לרגע ואני מתפרצת לתוך דבריו – "מה קרה לחמשת המקרים שראית עד כה?" אני שואלת.

הוא רואה שאני מנסה להיאחז באופטימיות, ואני רואה שהוא משתדל לא לשבור את רוחנו.

"ארבע הופלו, ואחד נולד – חי בריא ונושם"

"כך גם יהיה אצלנו!" שוהם קובע. ובאותו הרגע יכולנו לעצור את מחול השדים הזה ולחזור הביתה, אך נימוסינו מנעו מאיתנו לעשות זאת.

"מתוקף תפקידי אני מוכרח ליידע אתכם בסיכונים שאתם לוקחים. ניסינו להעלות מספר השערות באמצעות מאמרים ומקרים בודדים שקרו בעולם, ועליכם לדעת שישנם שתי אפשרויות – הראשונה היא שביתכם עלולה לסבול מפיגור שכלי קשה מאוד עד קל. אם בכלל..." הוא משתהה, מחכה לראות את תגובתנו...

"אוקי, מה הדבר השני?" אני שואלת בענייניות כאילו כל זה לא קשור אלי.
"הדבר השני הוא – שיכולה להיות לה בעיית ראייה. בין עיוורון מוחלט עד מספר קטן בעיניים. אם בכלל..." המשיכה את דבריו ראש מחלקת נירולוגית ילדים.

ברגע זה הבנתי שלפעמים חוסר הידיעה מפחיד יותר מהידיעה עצמה. הרגשתי שיש לי סוף סוף עם מה להתמודד. אוהב אותך כך או כך. עם חששות ופחדים, אבל אוהב אותך בכל ליבי.
"יש לי שאלה אחת אליכם" אני פונה לרופאים שמולי, "האם יש לי דרך לעזור לה בצורה כזו או אחרת לפני הלידה או מיד אחריה?"

התשובה ברורה, השאלה היתה רק בשביל הפרוטוקול.

"לא. אין מה לעשות. ולכן במקרה שלכם אנחנו ממליצים לעשות שתי בדיקות: הראשונה היא M.R.I כדי לנסות לראות את המערכת העצבית של הראייה, והשנייה היא דיקור של חבל התבור של העובר, בדיקה שעלולה לסכן אותך ואותם. יתרה מכך, תוצאות הבדיקות יגיעו רק אחרי 3 חודשים, ויכול להיות שעד אז כבר תלדי." אני חושבת שאין יותר מגוון מזה, אבל אז ממשיכה ראש מחלקת נירולוגיה ואומרת:

"גם אם תחליטו לבצע את הבדיקות, והם יצאו תקינות, איננו יכולים להיות בטוחים שהיא בסדר. רק ב 80%
"רגע... מה שבעצם אתם ממליצים לנו לעשות זה לעבור בדיקות שמסכנות אותי ואת ילדי, ושגם אחריהם לא אוכל להיות וודאית לגבי גורלה?" אני שואלת כלא מאמינה... בטח לא הבנתי נכון...

"נכון" עונה לי פרופ' מלינגר בפנים נעימות "ולכן מחובתנו לומר לכם על האפשרות לעשות הפלה במקרה כזה"
הזעזוע היה גדול לשנינו, וחלילה לא מהמחשבה שאולי נבחר באפשרות הזאת. אלא מעצם חובתם של אותם המילים להיאמר.

"מדוע אתה אומר את זה? הרי יש סיכוי שהילדה תיוולד בריאה לחלוטין! אנחנו לא עושים הפלה! נקודה!"
"אני מעריך אתכם מאוד על כך, אך אני חייב להגיד את זה כדי להגן על עצמי מתביעות משפטיות"
עצוב.. עצוב שזה כך...

חלק ד'
הטוב והמטיב

מהר מאוד השמועה פרסה לה כנפיים, כבר ביום שלמחרת חיזרו אחרינו בתי חולים מכל רחבי הארץ וניסו לשכנע אותנו לבוא לייעוץ אצל מיטב המומחים בארץ.

הבנו שעוד ועוד בדיקות רק יתישו ויחלישו את רוחנו. כל מה שנותר לנו זה להשליך את עצמנו מול רופא אחד, רופא כל בשר ומפליא לעשות.

ההחלטה לבחור בחיים של הילדה, הביאה אותנו לבחור בחיים של עצמנו. שוהם החליט לפתוח את עסק חלומותיו – 'נגריית העץ הנדיב' ואני שבאותו הזמן למדתי 'אימון יהודי' ביקשתי לצאת לסטאז' מוקדם לפני הלידה, דבר שמילא אותי בכוחות רבים.

השאלות המפחידות הגיעו מפעם לפעם בלי הודעה מוקדמת. "מה יהיה אם הגרוע מכל יקרה? איך נטפל בה? מאיפה נשיג כסף לטיפולים? האם אעדיף את בני הבריא עליה?"

גם לשאלות אלה נתנו מקום, דיברנו עליהם בכובד ראש. אך תחמנו אותם בזמן כדי שלא ישתקו את חיינו ותמיד שאלנו את עצמנו בסוף אותם דיונים – מה עוד אפשר לעשות למען בתנו?

מצחיק, אף פעם לא הלכנו לרבנים. תמיד דגלנו שאדם לא צריך מתווכים כדי לדבר עם הקב"ה. אך באותו הזמן לא בחלנו בשום אמצעי. כל רב שהמליצו לנו עליו, הלכנו. לא היה דבר שאמרו לנו לעשות ולא עשינו – למדנו ביחד 2 הלכות של לשון הרע בכל יום, עשינו פדיון נפש לעובר, בדקנו את המזוזות והתפילין של שוהם, הפרשתי חלה בכל יום שישי ועוד ועוד...

את הכל עשינו בלב שלם ובשמחה. אבל לדבר אחד לא התחברתי, לתפילה מתוך סידור. החברים והמשפחה

סביבנו התפללו ללא סוף, קראו תהילים בכל יום, נסעו לקבר הרשב"י להגיד תיקון חצות, והוסיפו עוד ועוד

תפילות... ניסיתי, באמת שניסיתי. אבל זה היה רק מהפה לחוץ.

זה תסכל אותי נורא, כולם מתפללים על בתי ורק אני לא מסוגלת??? שיתפתי את המנחה שלי בלימודים בתסכול

הנורא. והיא שאלה אותי שאלה פשוטה – "מה השיעור שלך?"

"מה זאת אומרת מה השיעור שלי?!?" שאלתי אותה בתסכול עוד יותר גדול
"מה רוצה להראות לך הקב"ה שנתן לך את הניסיון הזה?" התשובה הכתה בי חזק כ"כ עד שלא שמתי לב לפרץ
הדמעות שזלגו מעיני. זה היה שם כל הזמן, מתחת לאף שלי, ולא הבחנתי בו.
לקח לי זמן להירגע ולסדר את מחשבותיי, והיא ברגישותה המתינה בסבלנות עד שאשתף.
"לתפילה יש משמעות רחבה מעבר למילים" אמרתי לה, "תפילה יכולה להתבטא גם במעשים. הבחירה שלי לקבל
באהבה את המציאות הנוכחית ולשמוח בקיים היא בעצם התפילה שלי לבורא עולם, וזה השיח בנינו."
מהתובנה הזאת קיבלתי כוח במשך כל שלושת החודשים שלפני הלידה, שמחנו בהריון, שמחנו בחברתם של
חברים והמשפחה, שמחנו מכל הסובב אותנו למרות הלא נודע. לא תמיד זה היה קל, אך זו היתה תפילתי,
שאמשיך לראות את השפע שיורד עלי גם אחר כך לא משנה מה יקרה.
אומרים שהריון הוא שמונה חודשים ושנה. ואני ההוכחה לכך! סוף ההריון היה קשה מנשוא, הבצקות היו בלתי
נסבלות עד שאפילו לא יכולתי לכופף את רגלי. שבועות שלא הצלחתי לישון, לעמוד או לשבת, לא הצלחתי
להכניס אוכל לפי ובקושי ששתתי... הייתי מלאה בשני ילדים מדהימים שלחצו על כל איבר אפשרי בגופי.
לא היתה ברירה, אלא לזרז אותם לצאת לאוויר העולם. אחרי שבוע של טיפולים אלטרנטיביים מכל סוג שהוא,
התחילו הצירים המיוחלים.
לרשותי עמדה דולה מקצועית שהקלה על התהליך הפיזי (יין אדום והרבה אמבטיות חמות זה סוד הקסם!), גיסתי
האהובה שבשבילי היא נפש תאומה, היתה שם בשבילי לאורך כל הלידה ועזרה לי להכיל את כל התחושות,
הפחדים, הרצונות והחששות. וכמובן שוהם בעלי היקר, שהיה לי קרקע יציבה ואוזן קשבת לכל צרכיי.
ומכולם היה שם בכבודו ובעצמו, אלוקים. בכל שלב ושלב הרגשתי את נוכחותו. הוא הקל את כאבי עד שלא
הרגשתי בהם כלל, הוא שלח את השליחים הנכונים לי ושם בפיהם את המילים שבאותם רגעים הייתי צריכה
לשמוע.

קיבלנו חדר לידה גדול במיוחד, כחלק מההטבות של הריון תאומים... רוב הלידה התרחשה בלילה ובזכות השפעת האפידורל לא הרגשתי כלום. שוהם והדולה פרסו מזרונים והלכו לישון כדי לאזור 'כוח לחלק הקשה' שיגיע בסוף... אבל אני לא הצלחתי להירדם מהתרגשות וציפייה, יעל גיסתי ישבה לידי כל אותו הלילה וליטפה את ידי העטופה בצינורות...

מסתבר ששעות של בכי בלתי נשלט מהתרגשות רק קידם את הלידה יותר ויותר, בכל שעתיים נכנסו לחדר צוות של רופאים כדי לבדוק את ההתקדמות ונדהמו מחדש כיצד העוברים כ"כ רגועים (תודות ליין...). ואיך שהלידה מתקדמת ללא מאמץ... 'מעמד הר סיני' עלו בי המילים, וכך גם הרגשתי. התרגשות, פחד, ציפייה, אושר, ומורא גדול מהמעמד שבו אני נמצאת...

בשעה 12:00 בצהריים היתה הבדיקה האחרונה של צוות הרופאים, 'את אומנם לא מרגישה, אבל הראש כבר בחוץ. נהלי בית החולים מחייב אותנו להכניס אותך לחדר ניתוח למקרה שיהיו סיבוכים ונאלץ לנתח אותך' ביקשתי מהם עוד כמה דק' כדי לעקל את הבשורה.

בעזרת האחיות הושבתי על המיטה, וכשחשבתי שמכסת הדמעות שלי לשנים הקרובות תמה, התבדיתי, ושוב התחלתי לבכות, הפעם עם כל מי שנכח בחדר.

'זהו, זה קורה, אחרי שנים של צפייה אני הולכת לפגוש את ילדיי. מה אראה? איך אדע ששלום להם?' ביקשתי בכל ליבי מריבנו של עולם, 'תן לי סימן, תן לי סימן אחד קטן שהיא בסדר, בריאה בגופה ונפשה'.

נכנסנו לחדר הניתוח, עשרות אנשי צוות קיבלנו את פנינו, אני כבר רגילה לכך... הם הכינו אותי שהתהליך יכול לקחת שעות, ולרוב להסתבך בעיקר בלידה כמו שלי, אומנם הראשונה שצריכה לצאת היתה בתי, אך בני השובב החליט להיות במצב עקוז. הם שאלו אותי שוב האם אני בטוחה שאני רוצה ללדת לידה רגילה ולא ניתוח, עמדתי על שלי, והבטחתי להם שאם חלילה יהיה סיבוך הם רשאים לנתח אותי באותו הרגע.

באותו הרגע הרגשתי שקיבלתי את שתי לוחות הברית שלי...

הודיה והראל קראנו להם. הודיה, כי כל כולה היא תודה לבורא עולם על הנס שעשה עימנו. והראל על שם ירושלים העיר האהובה עלינו, וכמובן בגלל שהם נולדו שלושה ימים לפני חג השבועות, חג מתן תורה שניתנה לנו על הר – האל.

זהו סיפורנו, נשבענו באותו היום שבו החלטנו להמשיך את ההיריון שנפרסם אותו לאחר הלידה כדי להפיץ את הנס ולתת לעוד הרבה זוגות שעוברים את מה שאנחנו עברנו, כוח ותקווה. הסיפור שלנו לימד שאפשר לבחור אחרת וכיום אני מלווה נשים שבחרות לצמוח מתוך משבר.

שלך,
עינת.

עינת בלוך - יפת
054-5684670
yefeteinat@gmail.com

